

De reuzin van de **Biesbosch**

Corine Nijenhuis, ruimtelijk vormgever, schrijver en blogger, kocht met haar vriend een vrachtschip 'uit het werk': de *Henriëtte*, een stalen klipper uit 1901. Ze verbouwden haar tot varend woonschip. Corine heeft een biografie geschreven over de *Henriëtte* onder de titel *Een vrouw van staal*. www.corinenijenhuis.com

De kreek in de Biesbosch is smal, dode takken priemen uit grauw-groen water. Een grote vogel klemt zijn klauwen rond een afgebroken stronk. Hij vliegt niet op als we passeren, zijn glanzend kraalooft staart mij zonder knipperen aan. Achter iedere bocht verwacht ik een paal met afhangend lijk, om indringers af te schrikken. De oeverbeplanting wordt steeds dichter. Hier en daar bloeit een helgekleurde bloem langs het water; als een verontschuldiging voor het afwijzend oerwoud erachter.

Ik prik met de slaggaard in de kreek. De peilstok toont dat het diep genoeg is voor de *Henriëtte*. Toch blijf ik peilen; het water is zo stil en duister dat de bodem niet anders dan dichtbij kan zijn. Dan, aan stuurboord, volgt breder water. Er ligt een vrachtschip op het anker. Een kempenaar op vakantie. De schippersvrouw zit in badpak op het achterdek; stevig vlees stulpt onder de felgekleurde stof vandaan. Haar handen zijn druk met iets dat lijkt op het doppen van bonen. De schipper knielt in het gangboord met kwast en verfspot.

Als hij opstaat, bollen zijn kniebeschermers als de knokige gewrichten van een pasgeboren kalfje.

We passeren aan bakboord, de schippersvrouw kijkt op. Ik steek mijn hand op. Even maar. Als ik de slaggaard opnieuw in het water steek, is het te laat: de bodem komt razendsnel omhoog. Met een vaartje glijdt de *Henriëtte* het zand op. Ze schaaft haar buik; staal

op schuurpapier. Wanneer ze stil ligt, kijk ik naar beneden. Ik zie haar flanken. De waterlijn is vervangen door een groezelige streep; als de vuile rand in een leeggelopen bad. Ontkennen kan niet: de *Henriëtte* is ernstig gestrand.

Wat we ook proberen - zand wegspoelen met schroefwater, de kop draaien met de boegschroef - ons schip blijft onbeweeglijk. Het loeien van de motor trekt ramptoeristen aan als jakhalzen die bloed ruiken. Spoedig worden we omcirkeld door kleine bootjes. Jongens lachen en wijzen, wij zijn het verzetje van de dag. Dan klinkt een schel geluid. De schippersvrouw fluit op haar vingers. Wijdbeens staat ze op het achterdek; een bleke reuzin in knellend badpak. Met haar machtige armen in de zij gestoken overziet ze de situatie. Minachtend trekt ze haar lip op naar de jakhalzen. Dan maakt ze een gebaar alsof ze telefoneert en steekt tien vingers op. Mijn vriend draait de marifoon op kanaal 10. 'Zit je zo vast dan?' Haar stem klinkt zalvend zacht. 'We trekken je er wel af hoor,' zegt ze. Ik zie haar de machinekamer ingaan.

Met een grom komt de Kempenaar tot leven. De motor spuugt rook, het anker verdwijnt ratelend in het kluisgat. Langzaam draait de kont van het vrachtschip naderbij. De schipperse gooit een lijn dikker dan mijn pols. 'Leg die om de bolder,' zegt ze, 'en stap dan maar weg.' Zwijgend doe ik wat mij gezegd wordt. Een reuzin behoeft geen weerwoord.

Met een schok schiet de *Henriëtte* los. Wij zijn bevrijd. Traag vaart de kempenaar bij ons vandaan. De schipperse glimlacht mij toe. 'Een fijne vakantie kind,' hoor ik haar zeggen. Hoewel ze nauwelijks ouder is dan ikzelf, kan ik mij vinden in onze verhouding.

